

© Editura Școala Ardeleană, 2020
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel. 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel./fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOANDRĂ, OCTAVIAN

Jurnal de pandemie / Octavian Hoandră ; cuv. înainte de George Banu, Vasile Sebastian Dâncu, Ovidiu Șimonca ; postf. de Bogdan Comaroni. - Cluj-Napoca : Editura Școala Ardeleană, 2020
ISBN 978-606-797-565-9

- I. Banu, George (pref.)
- II. Dâncu, Vasile Sebastian (pref.)
- III. Șimonca, Ovidiu (pref.)
- IV. Comaroni, Bogdan (postf.)

821.135.1

Coperta: Veronica Adina Moigrădan
Editor: Vasile George Dâncu
Tehnoredactare: Cristina Braiț

OCTAVIAN HOANDRĂ

JURNAL DE PANDEMIE

Cuvânt înainte de
George Banu
Vasile Sebastian Dâncu
Ovidiu Șimonca

Postfață de
Bogdan Comaroni

Cluj-Napoca, 2020

Respo
ideea ca ar vrea să scrie un jurnal de pandemie, de izolare, cu bune, cu rele, cu recurs la memorie, care, mai apoi, să apară într-o carte.

De comun acord am decis ca seminte de jurnal să răsară în presă, în ceea ce s-a întulpinat și încorolat a fi „Jurnalul lui Tavi” din *ZiuaNews*, pentru că era vorba despre o „scriitură” la zi. Zi de zi! El a semănat emoție virtuală și a cules o recoltă bogată de cititori care au vibrat la unison, dar în planul real, desprins total de falsitatea rețelelor de socializare, în adevăr cele care produc cea mai de netăgăduit „distanțare” și „izolare” *inter pares*.

Ceea ce a conceput Octavian Hoandră mi-a depășit așteptările de vulpoi bătrân în ale ziaristicii. „Banditule, hai c-am scris primul episod. Să-i dăm drumul!” – și mi-a trimis textul prin insensibilul Whatsapp. De cum am citit primele rânduri, mi-am dat seama că o să fie o lovitură de presă și, mai apoi, am această certitudine, una literară. Alte 17 episoade ce au urmat le-am citit cu nesăț...

Octavian Hoandră nu a dat online-ului numai un jurnal de suflet, când mai vesel, când mai trist, ci un document cu valoare jurnalistică, literară și, foarte important, istorică. Citindu-l, în această carte cât o viață, ieșită de sub fizicul tipar de altădată, o să înțelegeți exact ce vreau să spun.

Așa cum primăvara vine întotdeauna pe Feleac...

Bogdan Comaroni

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE:

George Banu

Scrisori pe timp de ciumă / 7

Vasile Sebastian Dâncu

Respirație artificială (un pseudo-jurnal) / 11

Ovidiu Șimonca

Jurnal pentru oamenii „cuminiți” din România / 21

JURNAL:

(1)

25-28 martie 2020 / 31

(2)

28-30 martie 2020 / 36

(3)

30 martie - 2 aprilie 2020 / 45

(4)

2-5 aprilie 2020 / 54

(5)

5-8 aprilie 2020 / 65

(6)

8-11 aprilie 2020 / 75

(7)

11-16 aprilie 2020 / 85

(8)

16-19 aprilie 2020 / 100

(9)

19-24 aprilie 2020 / 112

(10)

24-27 aprilie 2020 / 129

(11)

27-30 aprilie 2020 / 143

(12)

30 aprilie - 3 mai 2020 / 157

(13)

3-7 mai 2020 / 169

(14)

7-10 mai 2020 / 184

(15)

10-15 mai 2020 / 195

(16)

15-17 mai 2020 / 211

(17)

17-21 mai 2020 / 230

(18)

21-24 mai 2020 / 251

POSTFAȚĂ:

Bogdan Comaroni

Jurnalul lui Tavi: Nașterea / 265

(1)

25-28 martie 2020

Eram tineri și aveam de unde muri. O notă pe o manșetă de ziar vechi. Un 22, unde demult scrisesem un reportaj de război. Serbia, cu toate ororile ei... Eram tânăr și aveam de unde muri. Adevărat.

Atmosferă cenușie. Ninge cu fulgi mici și urâți. E un gând greu de suportat, acela că Bucovina va deveni o nouă Lombardia. Și acolo, totul a pornit de la infectarea medicilor, la spitalul din Codogno. Năvala necontrolată a „diasporei”. Nimic de făcut. „Nu sunt și ei români?”, îl întreb pe prietenul M., care spune că trebuiau închise granițele. „Dar noi, cei care ne îmbolnăvim de la ei, ce suntem? Ruși?” Constat că marea problemă a dramei din România este faptul că Gheorghe Flutur, găsit pozitiv, are duș în rezerva de spital unde e internat. Într-adevăr. E inadmisibil. Trebuia împușcat, probabil. Mi-e milă de formele acestea de viață care trăiesc pentru a „investiga” și a pedepsi. Procurori ratați, niște nedescoperiți

„Portocală” sau Kövesi. Oameni frumoși, altfel, cu suflet și educație. Creștini. Oameni ca noi, care nu mai pot trăi fiindcă Flutur are duș la spital.

Îmi amintesc emisiunea „România 2019” din vară – de la Suceava – pe care o făcea Cozmin Gușă la Realitatea și la care eram invitat permanent. Niciodată n-am văzut un om mai iubit decât Flutur. Am putut vedea un județ înfloritor, cu oameni gospodari. Flutur ne-a prezentat planurile de viitor și am rămas cu toții impresionați de anvergura ideilor pentru comunitate. Acum, același Flutur a ajuns o problemă pentru opinia publică. O societate infirmă. Gust amar. Atâta am putut noi, ziariștii. Să luăm urma procurorilor lui Kövesi. Orbiți de câștigarea gloriei și de propria noastră vanitate găunoasă. M-a îngreșat profund imensa bucurie a tuturor când au apărut tab-urile pe străzi. Ne place dictatura, ne plac supravegherea, forța și posibilitatea de a pedepsi. De a vedea oameni chinându-se, de a călca pe cei căzuți.

Nu pot să mă simt aproape de un astfel de „învingător”. Nu pot aplauda victoria unor oameni decât dacă aceasta vine ca efect al unei vocații. Or, sălbăticia care se poartă în România de azi nu poate fi o vocație, ci doar o boală, care a început acum mai bine de zece ani. O boală care a momit o bună parte din societate, care nu s-a mai oboșit să privească și spre cei care s-au opus acestui tip de sălbăticie și de apetență pentru distrugerea ființei umane. S-au alăturat cohortei care ajunsese să iubească delațiunea și pe delatori; un fapt oribil. Astăzi,

delatorul oficial apare pretutindeni. El e și delator, și procuror, și jurnalist, și judecător. Și cei care îi cad în raza de acțiune sunt, cu toții, doar VINOVAȚI...

*

De unde atâta bucurie pentru imaginea tancurilor pe străzi? Dacă scăpăm cu viață, poate vom găsi timp să ne întrebăm...

*

Între Aciduzzu și Pipistrello... Aici se desfășoară viața noastră interioară.

Deși istoria noastră recentă e una tragică, noi suntem departe de a ne asuma experiența interioară pe care ne-ar da-o spiritul tragic. Pentru că nu suntem în stare să ne asumăm până la capăt existența tragică pe care în mare măsură ne-am construit-o prin chiar modul nostru de a fi. Am râs de Aciduzzu, facem bășcălie și de Pipistrello... Stăm în casă pentru că un amărât de chinez n-a fiert suficient un liliac.

Râdem. Cu rost sau fără. Fiindcă ne fofilăm să ne trăim tragedia până la capăt. Căci a-ți duce crucea înseamnă să ai puterea să te sacrifici, chiar dacă țelul nu poate fi atins...

*

Sunt momente grele. Dar, deși vorbim foarte des despre prietenie, nu mai suntem în stare să dăm spre cei pe care fals îi numim prieteni niciun fel de energie. Suntem doar NOI, singuri, dând din colț în colț să ne salvăm destinele mici, insignifiante.

Cel mai vizibil, că o scenă a falsității, este ceea ce se întâmplă în politică și în presă. Vizibilitate totală a celor mai mici destine, arătate în toată splendoarea, în lumina reflectoarelor. Majoritatea suntem oameni comuni, mai buni sau mai răi, care și-ar fi consumat viețile benigne undeva într-un colț de țară. O familie, doi copii, o mașină. Week-end-uri împreună cu alte familii, la Halkidiki, bere, mici etc. Nimic rău. Dar a apărut, din senin, dorința de a ieși la rampă. Dorința de a avea. Nu doar mai mult, ci totul. Dorința de a fi sus. Primul. Șeful. Probabil că în toată Europa politicienii vor cădea și vor apărea oameni de altă factură. E în firea lucrurilor. La noi, nu. Vor continua să defileze pe ecrane acești oameni simpli, suficienți, care ne vor distruge viețile. Iar noi vom râde... Vom face bancuri.

*

Medic militar: ca să vă putem salva, nu ne mai mințiți! Mă gândesc că și celor din politică le-am putea cere să nu ne mai mintă, ca să se poată salva... Dar, ca acei bolnavi care îi mint pe medici, nici cei care conduc ilegal soarta românilor nu vor înceta să mintă. Iohannis inaugurează spitalul militar de campanie de la Institutul „Ana Aslan”. Orban, într-o rână, cu burta în afară, privind tâmp spre camerele de televiziune... Doamne ferește!

*

Se pare că Vela a rezolvat problema Coronavirusului în România: primesc pe Whatsapp un ordin al

numitului prin care se va impune să se cânte imnul național pe străzi, la megafoane. Oare și noaptea? Cred că ar fi bine... Poate trimite și echipe de milițieni să verifice, din casă în casă, dacă suntem toți în picioare, cu mâna la inimă.

*

Îmi stăruie în minte o zicere a lui Cioran: „Și nici un viitor nu-i al tău. În timp nu mai ai loc, în timp zace groaza”.

*

E de văzut, în final, cât de multă sinceritate putem suporta. Dacă și după ceea ce ni se întâmplă nouă, oamenilor, românilor, vom putea continua cu egoismul, cu ura și cu cruzimea pe care am practicat-o, desigur, cu o anume discreție care până la urmă era menită să ne asigure o oarecare onorabilitate. Dacă nu vom putea recâștiga umanismul, solidaritatea, bunătatea, probabil că vom pierde tot.

(2)

28-30 martie 2020

Diminețile sunt totuși dezolante, deși un soare frumos mângâie acoperișurile caselor. De aici, din centru, imaginea orașului pustiu e greu de suportat. Ne plac oamenii, ne plac întâlnirile, suntem balcanici... Ne lipsește acel „ce faci” derizoriu al întâlnirilor, cu care ne-am obișnuit... Ne lipsesc discuțiile despre cât suntem de fericiți, despre cât de departe de țară am reușit să ajungem în concedii.

Dar nu numai asta: nu există întâlnire la care să nu se ajungă la capitolul mâncare. Fiecare se simțea dator, parcă, să etaleze emfatic, tuturor, ce a mâncat în vacanță. Ce a băut. Cum s-au „sprițuit”. Cât de luxos a fost hotelul la care au stat: Capri, Monaco, St. Tropez... Și, mai ales, o competiție a prețurilor pe care le-au plătit. Nici un muzeu, nici o galerie de artă... Oameni cu bani, totuși. Trebuia să explodeze, cumva, această „lume de carton”, a aeroporturilor ticsite, a stațiunilor pline-ochi, a boieriei exagerate. Gata cu

ciocoiata, cu aruncatul de bani. Poate e o ocazie bună să ne redescoperim țara, atât de minunată, să nu mai facem excursii, ci călătorii. Să redescoperim locuri și oameni la care strâmbam din nas...

Fericita întâmplare face ca anul trecut să fi umblat în mare parte din țară, cu ocazia Caravanei Realitatea, și mi-a fost rușine că nu m-am putut gândi câtă frumusețe și câți oameni nemaipomeniți are țara asta, atât de greu încercată. Fiecare loc este bine-cuvântat, fiecare om ascunde o mică minune, dar și o dramă... Am uitat să re-descoperim toate aceste realități. E cazul să privim și să descoperim minunile de lângă noi.

*

E Duminică, vremea slujbei. Bisericele goale. Am ajuns într-un punct în care totul e dat peste cap. Ceea ce n-au reușit aceste forme de viață care îndemneau la distrugerea familiei tradiționale, la căsătoria între și înfierea copiilor de către persoane de același sex și la renunțarea la sacralitatea credinței în Dumnezeu, a reușit starea de urgență. Există în România forme de viață care până acum se ocupau cu delatțiuni mizerabile împotriva medicilor. Acum au făcut plângere penală împotriva preoților, care au oficiat Sfânta Cuminecătură, o Taină, credincioșilor, cu aceeași linguriță. „Bravos, națiune!”, ar fi spus Caragiale. Dar trebuie să admitem: este o soluție și asta. Adică: dosare penale pentru preoți și medici. Un mare pas a și fost făcut:

marele procuror Emilian Eva (*horribile dictu!*) a fost numit de liberali director de spital. După ce toată țara a aflat despre mizeriile acestei brute, iată că a fost reevaluat. Nu degeaba liberalismul e cunoscut pentru apărarea drepturilor omului...

Deci, așa: să nu ne speriem. Avem atuuri forte. Mai întâi, a revenit în țară diaspora. Oameni formați la școala civismului european. Aseară, numărul acestor români educați, de la care noi, idioții care nu ne-am refugiat economic, n-am învățat nimic, se ridică la peste un milion... Măcar atât să învățăm să facem după modelul lor, occidental, pe care noi, „dacopații”, nu suntem destul de deștepți să-l urmăm: respectarea carantinei, izolarea în case și declararea adevărului în legătură cu locul de unde au venit în țara asta, de care – cu toții știm – le pasă enorm.

Pasul doi: aducerea de urgență în țară a doamnei Kövesi și numirea Domniei Sale în locul ministrului de Interne, secundată, nu de așa-zisi medici specialiști în virusologie, ci de adjuncți de talia unui „Portocală” sau Onea. Și întărirea echipei cu toți procurorii cu dosare la Secția specială. USSR-ul, ca partid, să se sacrifice și să facă dosare penale tuturor medicilor și preoților, care să fie scoase din sertar la momentul potrivit.

*

Anul trecut, am întâlnit în țară oameni gospodari, serioși, de o bunătate funciară. Peste tot, seara, după emisiune, la masa cu invitații acesteia, și alții, neinvitați, dar bine primiți. În orice oraș, mai mic

sau mai mare, oriunde ne-am fi nimerit, ne așteptau acești oameni minunați. Nu se plâneau decât de slaba calitate a celor din politică și de puzderia de dosare care li se făcuseră doar pe baza unor delatățiuni răutăcioase, mincinoase. Trăiesc și acum cu sabia lui Damocles deasupra capului... Conu' Alecu Paleologu îl citează undeva pe Marin Preda, care ar fi spus așa: „O țară care nu știe să-și apere poezii va fi învinsă sau va supraviețui lamentabil la coada altor națiuni, fiindcă poezia e sângele unui popor, care curge subteran prin veacuri și îl face nepieritor”. Noi am ales să apărăm instituțiile de forță. Nu a trecut o lună de când medicii, care stau acum cu mâinile goale, expuși bolii, apărând viața românilor, erau vânați ca ultimii borfași. Sau am uitat cum o femeie bolnavă, fost ministru al Sănătății, a fost ținută în arest? Asta am ales noi, în uralele unor concetățeni de-ai noștri.

Mănânc slănină cu ceapă și roșii, în timp ce ascult clopotele de la Catedrală. Sună clar, pătrunzător și duios. Sună a moarte și a durere. Pe străzi, pustiu. Doar tânguirea de jale a clopotelor. La TV, diaspora carantinată se plânge că nu i se dă mâncare bună. Locuiesc într-un hotel din Constanța și urlă intrigați la cei care îi servesc. Nu plătesc nimic, au fost așteptați de o țară în care ei n-au plătit nicio taxă, de la plecare. Acum vor „să li se dea”... În timp ce minunata diasporă face scandal, nu vrea să mănânce pulpă de porc cu cartofi, patru milioane de români trăiesc într-o sărăcie extremă. Nu îi întreabă nimeni dacă au sau nu bani să-și cumpere o pâine. Lor și